

mihael

KAPELNIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU

**ISUS, KAO NI ILIJA I
ELIZEJ, NIJE
POSLAN ŽIDOVIMA**

mihael

4 / 2019.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XIV. (2018.), Broj 4(385)
ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU,
3. veljače 2019.

Kontakt:

o. Stjepan Harjač, policijski kapelan
tel.: 22 712, 84 048;
e-mail: sharjac@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
Tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica:
<http://www.vjerajdjela.com>

VELJAČA

Ned 3. IV. NEDJELJA KROZ GODINU
Blaž, Vlaho; Tripun

Pon. 4. Andrija Corsini; Veronika
Jeruzalemska

Uto. 5. Agata; Dobrila; Jagoda; Silvan

Sri. 6. Pavao Miki i dr.; Doroteja, Dorica

Čet. 7. Pio IX.; Rikard; Držislav

Pet. 8. Jeronim Emilijani; Jerko; Mladen

Sub. 9. Skolastika; Apolonija; Sunčana;
Zora

MEDITACIJA

Danas

3

SLUŽBA RIJEČI -

UVOD U ČITANJA

Prorok

4

ČITANJA

Isus, kao ni ono Ilija i Elizej, nije poslan Židovima

6

HOMILIJA

Mi ovog poznajemo!

8

KATEHEZA

Papa Franjo

Amoris laetitia - Radost ljubavi

10

Hrvatska marijanska svetišta

Svetište Majke Božje od Krasna

12

Mali vjeronaučni leksikon

14

PRIČA

Propovijed svetog Franje

15

NAŠI POKOJNI

Danas

On im progovori:

Danas se ispunilo ovo pismo što vam još odzvanja u ušima.

Liturgija nas poziva da se vratimo u nazaretsku sinagogu kako bismo se tamo divili Isusovim riječima i zapitali se o ponašanju njegovih sugrađana.

Na početku smo javnog djelovanja Rabija iz Nazareta, i Luka nam pokazuje kako će On završiti. Odbijanje, nerazumijevanje, želja da ga se makne s puta pratić će Njegov život do posljednjeg dana.

Dakle, do posljednjeg dana čovječanstva.

»Danas« je konačno i ono u sebi sadržava sve naše svakodnevice, to je mogućnost preobrazbe naših strahova i rana u svjetlu njegove Riječi, prilika da se novim pogledom promatra svoj život.

Ne trebamo se skrivati, pred Njim se ništa ne treba skrivati.

Katkad susretjem osobe koje godinama ne žele primiti Božji oprost jer se osjećaju izgubljenima i drže da su im grijesi neoprostivi, nailazim na braću i sestre koji se poistovjećuju sa svojim grijesima i ne ostavljaju ni jedan tračak novosti koju Bog donosi; susrećem mlade koji si ne dopuštaju imati sretan život jer se samokažnjavaju zbog počinjenih pogrešaka ili zato što se ne osjećaju dostoјnjima ničega lijepog.

Za vas, dragi prijatelji, Riječ je radosna vijest.

Danas je dan oslobođenja. Danas je dan u kojem se, ako želiš, tvoje oči mogu otvoriti, mogu se razvezati tvoji okovi, tvoje se rane mogu izlijеčiti, a tvoje želje ispuniti. Danas je dan oslobođenja.

Za tebe koji godinama nosiš golemi teret na srcu i ne uspijevaš ga staviti u Njegove ruke.

Za tebe koja si ropkinja veze koja nema budućnosti.

Za tebe koji si ne opraćaš mladenačku pogrešku i ne dopuštaš si prihvatići Božji oprost.

Za tebe koji ne uspijevaš oprostiti nanesenu ti nepravdu i nosiš taj suvišan teret koji te je udaljio od svega i od sviju.

Hrabro!

Za tebe, za tvoj život, za tvoje snove, za tvoju ljubav danas je objavljena radosna vijest!

Prorok

Današnja nas liturgijska čitanja pozivaju na promišljanje o proročkom poslanju. Prorok u biblijskom smislu nije samo onaj tko proriče nešto što će se tek dogoditi, nego prije svega čovjek kojega Bog izabire da u određenom trenutku prenese njegovu poruku. Po krštenju smo i mi dobili, kao milost i zadaću, biti proroci: naviještati Krista i njegovo evanđelje spasenja u vlastitim životnim okolnostima.

Prvo čitanje: Jeremija (1,4-5.17-19)

Djelovanje proroka Jeremija obuhvaća vrijeme od oko četrdeset godina. Božji poziv doživio je u trinaestoj godini vladanja kralja Jošije (vidi Jr 25,3) što bi bilo 627. god. pr. Kr., a odveden je u Egipat nakon zauzeća Jeruzalema 587. ili 586. god. pr. Kr. Kroz to vrijeme svjedočio je reformi kralja Jošije i doživio pad velikog i nekad moćnog Asirskog carstva, a rast Babilonskog koje je u svome širenju progutalo Judeju i Jeruzalem. U tim teškim i turbulentnim okolnostima prorok Jeremija uspio je sačuvati jednu konstantu, a to je vjernost proročkom pozivu za koji gaje Bog izabrao. Prema Jr 1,6 (izostavljenom u današnjem čitanju) čini se daje Božji poziv osjetio u ranoj mladosti. Naime, kad mu je došla Božja riječ o tome kako gaje izabrao za proroka, on se brani riječima »dijete sam«. No, Božji poziv je neopoziv i postojao je i prije Jeremijina rođenja.

Slikovitim, ali ne zato manje stvarnim riječima, Bog govori Jeremiji kako gaje poznavao i prije negoli gaje oblikovao u majčinoj upotrebi, te ga posvetio za proročku službu. Sličnim riječima o svojoj proročkoj službi govori i prorok Izaija (49,1), a u Novom zavjetu o svom pozivu tako govori apostol Pavao (Gal 1,17), koji unatoč dugom periodu sasvim protivnog načina života, spoznaje daje Božji poziv koji je doživio nakon događaja u Damasku, zapravo bio poziv koji mu je Bog namijenio od majčine utrobe. U ispuštenom tekstu današnjeg čitanja (rr. 6-16) govori se nadalje o lošem vjerskom i političkom stanju u Judeji i izvana i iznutra, te je prorok Jeremija pozvan u pravi čas da ljude pozove na obraćenje. No, njegovo djelovanje nije ograničeno na Judeju. Bog gaje postavio za proroka svim narodima, i u njegovu djelovanju neće ga ostaviti sama. Premda će Jeremija mnogo podnijeti nitko ga neće nadvladati jer mu Bog garantira svoju prisutnost i pomoć.

Drugo čitanje: Hvalospjev ljubavi (1 Kor 12,31-13,13)

Hvalospjev ljubavi apostola Pavla nalazi se usred njegovih pouka o darovima u zajednici. Neki smatraju da je čak riječ o tekstu koji nije izvorno Pavlov nego potječe od nepoznata autora, a Pavao gaje umetnuo na mjesto gdje se sada nalazi. Istina je da se tekst Prve poslanice Korinćanima nakon 12,30 logički može nastaviti s 14,1, ali bez hvalospjeva ljubavi, sve ako i nije izvorno Pavlov, poruka i

Ijepota ovoga spisa bila bi puno siromašnija.

U svakom slučaju ljubav je najizvrsniji put i dar Božji. Koje god darove imao kršćanin jedino u ljubavi živi vjerodostojno svoj životni poziv. Svi drugi darovi su djelomični i nesavršeni, a jedino ljubav nadvladava granice prolaznosti i smrt. Tu je ona veća čak od dvaju također veoma velikih darova, a to su vjera i nada. Koliko god ti darovi bili potrebni i poželjni u ljudskom životu oni u trenutku gledanja Boga licem u lice (r. 12) gube svoj smisao. Ostaje samo ljubav koja je neraskidiva poveznica zemaljskog i nebeskog zajedništvo s Bogom i ljudima.

Evangelje: Duh Gospodnji na meni je

(Lk 4,21-30)

Današnji odlomak iz Evangelja izravni je nastavak odlomka prethodne nedjelje, u kojem smo čitali kako je Isus nastupio u nazaretskoj sinagogi čitajući i tumačeći odlomak iz Knjige proroka Izajije (61,1-2) koji počinje riječima: »Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza!«, a Isus na koncu čitanja kaže »Danas se ispunilo Pismo što vam još odzvanja u ušima!«. Taj »danas« o kojem govori Isus puno je više od kronološkoga dana njegova nastupa u Nazaretu. U Evangelju po Luki to je, izuzev samoga teksta proroka Izajije, prva riječ

koju izgovara Isus na početku svoga djelovanja u Galileji. To znači da njegovo djelovanje započinje navještajem Božje vjernosti svojim obećanjima koja u njemu upravo ispunja.

Prvotna reakcija na Isusove riječi je veoma pozitivna. Svi su mu se divili i povlađivali mu. No, kada su počeli govoriti »Nije li ovo sin Josipov?« dolazi do drastične promjene. S teme ispunjenja Božjih obećanja prelazi se na temu odbačenog proraka. Znakovito je da svoje sugrađane provocira sam Isus, izjavom u kojoj se osjeća skučenost Nazarećana, koji bi Isusovo terapeutsko djelovanje htjeli ograničiti samo na njegov zavičaj, a istovremeno se pokazuju veoma zatvorenima prema proročkoj riječi. Isus im navodi dva primjera iz Pisma gdje su prorok Ilija i njegov nasljednik Elizej imali više uspjeha kod stranaca negoli kod svojih sunarodnjaka, te u tom smislu opis nastupa u Nazaretu predoznačuje ono što će se kasnije dogoditi u apostolskom propovijedanju među Židovima i poganim.

Kulminacija odbačenja događa se u trenutku kada ga svi koji su bili u sinagogi izbacuju izvan grada da bi ga pogubili. No, scena završava čudesno. Isus prolazi između njih i odlazi, pokazujući tako da put kojim treba proći kao nositelj Duha Gospodnjega nitko ne može zapriječiti.

Prvo čitanje: Jr 1, 4-5.17-19

Postavih te za proroka svim narodima.

Čitanje Knjige proroka Jeremije

Udane Jošijine:
Dođe mi riječ Gospodnja:
»Prije nego što te oblikovah
 u majčinoj utrobi, ja te znadoh;
prije nego što iz krila majčina izađe,
 ja te posvetih,
za proroka narodima
 postavih te.
Ti bedra svoja sad opaši,
 ustaj, pa ćeš im govoriti
 sve što ti ja zapovjedim.
Ne dršći pred njima,
 da ne bih morao učiniti
 da uzdršćeš pred njima.
Danas te, evo, postavljam
 kao grad utvrđeni,
kao stup željezni,
 ko zidinu brončanu
protiv sve zemlje:
 protiv kraljeva i knezova judejskih,
 svećenikâ i naroda ove zemlje.
I borit će se s tobom,
 al te neće nadvladati
jer ja sam s tobom da te izbavim.«

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 71,1-4a.5-6b.15ab.17

**Usta će moja
razglašivati pomoć tvoju.**

Tebi se, Gospodine, utječem,
 ne daj da se ikada postidim!
U pravdi me svojoj spasi i izbavi,
 prikloni uho k meni i spasi me!

Budi mi hrid utočišta i čvrsta utvrda
spasenja
 jer ti si stijena i utvrda moja.
Bože moj, istrgni me iz ruke zlotvora.

Jer ti si, Gospodine, ufanje moje,
 Gospodine, uzdanje od moje mladosti!
Na te se oslanjam od utrobe;
 ti si mi zaštitnik od majčina krila.

Usta će moja razglašivati pravednost
tvoju,

 povazdan pomoć tvoju.
Bože, ti mi bijaše učitelj od mladosti moje
 i sve do sada naviještam čudesa tvoja.

Drugo čitanje: 1Kor 12-31-13, 13

Ostaje vjera, ufanje i ljubav; najveća je ljubav.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo:
Ljubav je velikodušna,
dobroštiva je ljubav,
ne zavidi, ljubav se ne hvasta,
ne nadima se; nije nepristojna,
ne traži svoje, nije razdražljiva,
ne pamti зло;
ne raduje se nepravdi, a raduje se istini;
sve pokriva, sve vjeruje,
svemu se nada, sve podnosi.
Ljubav nikad ne prestaje.
Prorokovanja? Uminut će.
Jezici? Umuknut će.
Spoznanje? Uminut će.
Jer djelomično je naše spoznanje,
i djelomično prorokovanje.
A kada dođe ono savršeno,
uminut će ovo djelomično.
Kad bijah nejače, govorah kao nejače,
mišljah kao nejače,
rasuđivah kao nejače.
A kad postadoh zreo čovjek,
odbacih ono nejačko.
Doista, sada gledamo kroz zrcalo,
u zagonetki,
a tada – licem u lice!
Sada spoznajem djelomično, a
tada ću spoznati savršeno,
kao što sam i spoznat!
A sada: ostaju vjera, ufanje i ljubav
– to troje –
ali najveća je među njima ljubav.

Riječ Gospodnja

Evanđelje: Lk 4, 21-30

Isus, kao ni ono Ilija i Elizej, nije poslan Židovima.

Početak svetog Evanđelja po Luki

Uono vrijeme: Isus progovori u sinagogi: »Danas se ispunilo Pismo što vam još odzvanja u ušima.« I svi su mu povlađivali i divili se milini riječi koje su tekle iz njegovih usta. Govorahu: »Nije li ovo sin Josipov?«

A on im reče: »Zacijelo ćete mi reći onu prisporobu: Liječniče, izlječi sam sebe! Što smo čuli da se dogodilo u Kafarnaumu, učini i ovdje, u svom zavičaju.« I nastavi: »Zaista, kažem vam, nijedan prorok nije dobro došao u svom zavičaju. Uistinu, kažem vam, mnogo bijaše udovica u Izraelu u dane Ilijine kad se na tri godine i šest mjeseci zatvorilo nebo pa zavladala velika glad po svoj zemlji. I ni k jednoj od njih nije bio poslan Ilija doli k ženi udovici u Sarfati sidonskoj. I mnogo bijaše gubavaca u Izraelu za proroka Elizeja. I nijedan se od njih ne očisti doli Naaman Sirac.«

Čuvši to, svi se u sinagogi napune gnjevom, ustanu, izbace ga iz grada i odvedu na rub brijege na kojem je sagrađen njihov grad da ga strmoglave. No on prođe između njih i ode.

Riječ Gospodnja

Mi ovog poznajemo!

Svakoga od nas barem je jednom u životu obeshrabril rečenica: »Predobro te ja poznam!«. Govor je to zatvorenosti za čovjeka, koji drugome ne ostavlja prostor, nego ga zatvara u uske okvire predrasuda. Možda smo i sami nekome izrekli te riječi.

U takvim odnosima, koji zapravo guše, nema otvorenosti za novost, nema prilike za rast, nema poštovanja pred otajstvom ljudskog bića.

I Isus je to doživio, i to od svojih najbližih, no to ga nije obeshrabriло da slijedi svoj put. Poput svakog proroka i on je znao daje u službi Božje istine.

Služba riječi, 294/2019.

Isusova nastupna propovijed u Nazaretu, sjećamo se prošle nedelje, završava neuspjehom fijaskom. I posljednja rečenica našeg evanđelja danas u biti je teška optužba grada Nazareta: "prođe između njih i ode."

Sva mesta na Galilejskom moru doživljuju Isusova ozdravljenja i čudesa samo Nazareta ne. "Otišao je od njih." A sve je počelo tako dobro. Isus drži nastupnu propovijed u Nazaretu koja se sastoji samo od jedne jedine rečenice: "Danas se ispunilo ovo Pismo što vam još odzvanja u ušima."

Tu je najprije pohvala, odobravanje i divljenje Isusovom govoru. Možda zato što je tako kratak, ne znam. Divili su se i povlađivali mu kako je lijepo govorio. To je ponekad slično kao i danas kod župnika. Ljudi znaju pohvaliti župnika kako je divno propovijedao u nedjelju.

No, u trenutku kada su ljudi u Nazaretu primjetili kako sve to što govor, primjenjuje na sebe počeli su odjednom gunđati i mrmljati: „Mi ovog poznajemo! Nije li ovo drvodjeljin sin, sin Josipov iz Nazareta? Zajedno smo se igrali kao djeca. Zašto se pravi da je Mesija, da su se sva obećanja Božja ispunila u njemu?“

I pobunili se protiv njega.

Kad je Isus to primijetio da se od poruke spasenja okreće najednom u poruku presude, kada odbijate ponudu spasenja Božjega, koja dolazi po meni, ona će se oduzeti od vas, prenijet će se na druge i to na pogane.

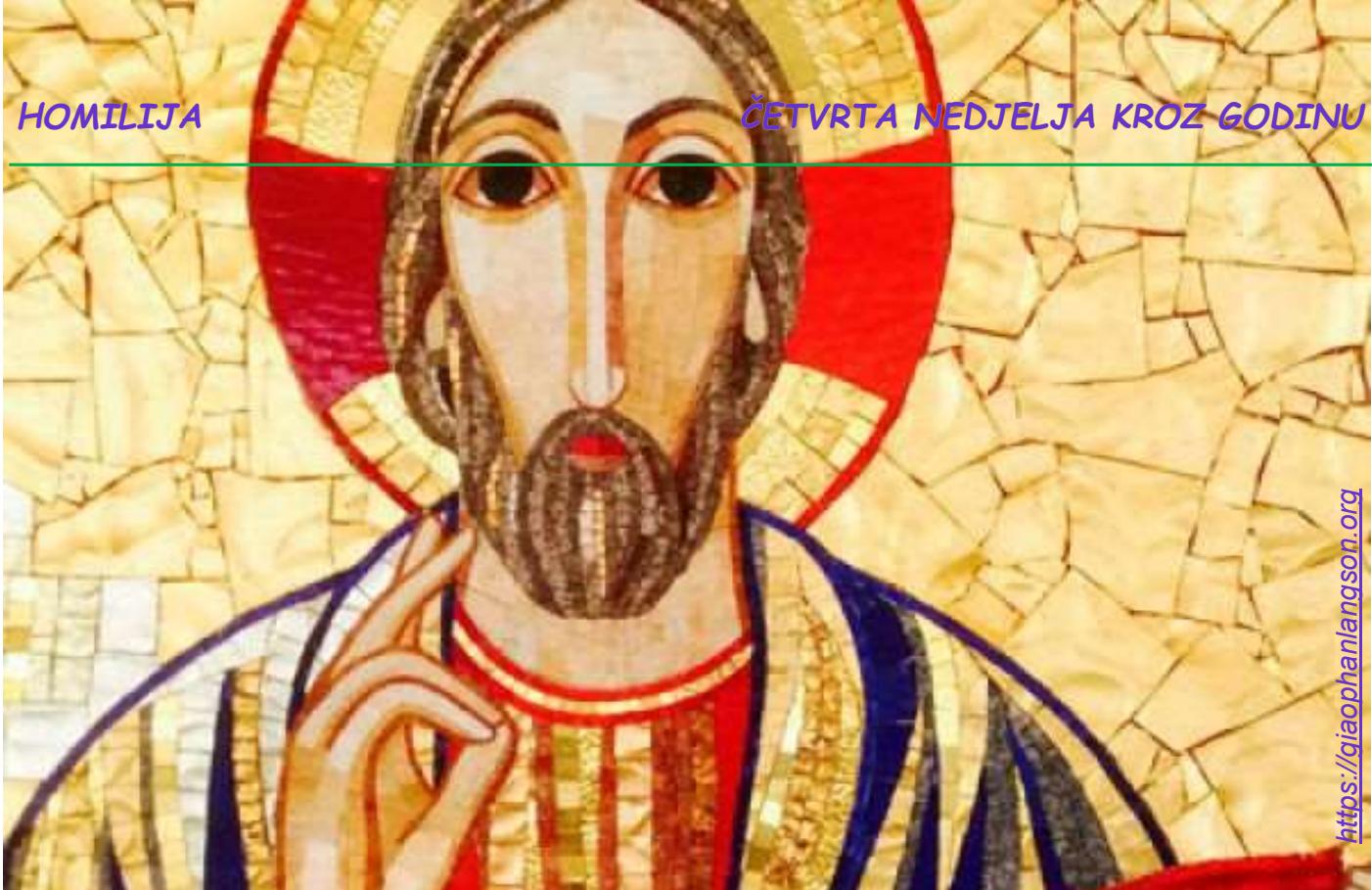
A onda im je rekao dva primjera iz vlastite povijesti, iz povijesti Izraela, koji su svi znali iz Biblije: "Možete li se sjetiti? Za vrijeme proroka Ilike, suša u Izraelu; tri i pol godine gladi. Na stotine udovica u Izraelu koje nisu imali nikakvu pomoć. No Ilija nije bio poslan udovicama u izabranom narodu Izraelskom, nego udovici u Sarfati sidonskoj ", a to je bila poganska zemlja.

Oduzima se od vas, izabranog naroda, i ide k poganim.

"Ili zar se ne sjećate? Naslijednik proroka Ilike bio je prorok Elizej. U njegovo vrijeme je bilo u Izraelu na tisuće gubavaca smrtno bolesnih, svi čekaju da Bog učini čudo. No, nitko od njih nije ozdravio, iako su pripadali izabranom narodu. Samo je jedan ozdravio i to opet paganin, naime Naaman Sirac. "

Kad su Nazarećani čuli da se ponuda spasenja oduzima od njih i daje poganim napunili su se bijesom. Istjerali su Isusa iz grada i odveli na rub brijege na kojem je sagrađen grad, htjeli su ga strmoglavit.

A Isus ode. I Nazaret nije ništa doživio od silnih djela Božjih.

Tri godine kasnije, Izraelci se opet bili puni bijesa i vikali su da se razapne.

Što se događa? Ono što je Bog izvorno namijenio Izraelu, spas kroz Krista ide k poganim. Svi poganski narodi na Mediteranu, Grčkoj, Sjevernoj Africi, Italiji do Španjolske čuli su i prihvatili poruku spasenja. A Izrael je mladu crkvu isključio iz svojih sinagoga. Ponuda Božjeg spasenja otišla je poganim.

Ali ako sada ovu situaciju prebacimo na naš zapadni svijet ovdje, u Europu, vidimo da daleko najveći broj stanovništva odbacuje Isusa. Dobro, treba imati malo vjere za prvu pričest, želi se još crkveni sprovod, možda lijepo vjenčanje u crkvi i to je to!

Neka bude sve lijepo s Isusom, ali neka se ne miješa u moj život. Ako Isus želi imati nekakve veze s mojim poslovnim ponašanjem, kod poreznih prijava, ako se želi miješati u način kako živim u braku, kako se ponašam prema Ijudima... Ne, hvala, bolje ne!

Onda se događa upravo ono što Isus kaže. Kamo je otišla božja ponuda spasenja? Daleko od nas; i to poganim. Pogledajmo misijska područja, u Brazilu, u

Africi, u Indoneziji, Filipinima, Vijetnamu, Južnoj Koreji..., kako tamo kršćanstvo cvate kako raste, kako se ljudi raduju u Bogu, imaju radosnu vjeru. Slave misu satima, i nitko ne gleda na sat i kaže: "Misa traje već više od sat vremena".

A kod nas je sve tako suhoparno, dosadno, neživotno, nezauzetno. Možda smo Isusa gurnuli na stranu?

Sada na kraju jedan pozitivan aspekt iz Evanđelja po Marku: cijeli je Nazaret odbacio Isusa. No, Isus je u Nazaretu pronašao nekoliko pojedinaca koji su ga prihvatili i otvorili su mu se i osjetili su Isusovo djelovanje. Marko piše: "I ne mogao se ondje učiniti ni jedno čudo, osim što ozdravi nekoliko nemoćnika stavivši ruke na njih."

Ako mi kao kršćani ovdje u našoj domovini odbacujemo Isusa, on će i danas naći pojedince koji mu se otvaraju, koji osjećaju njegovu snagu. Nadam se da nećeš biti daleko od tog susreta.

Papa Franjo

Amoris laetitia - Radost ljubavi

Posinodalna apostolska pobudnica biskupima, prezbiterima i đakonima, posvećenim osobama, kršćanskim supruzima i svim vjernicima laicima o ljubavi u obitelji

1. RADOST LJUBAVI koja se živi u obiteljima također je radost Crkve. Kao što su primijetili sinodski oci, usprkos brojnim znakovima krize braka, »želja za obitelji i dalje je živa, osobito među mladima, i iz toga Crkva crpi nadahnuće«. Kao odgovor na tu težnju »kršćanski navještaj o obitelji uistinu je radosna vijest«.

2. Sinodalni hod omogućio je da razmotrimo stanje u kojem se nalaze obitelji u današnjem svijetu, da proširimo naše poglеде i oživimo našu svijest o važnosti braka i obitelji. Istodobno, složenost predloženih tema pokazala nam je nužnost da nastavimo slobodno produbljivati neka doktrinarna, moralna, duhovna i pastoralna pitanja. Razmišljanje pastira i teologa, ako je vjerno Crkvi, iskreno, realistično i kreativno, pomoći će nam da dostignemo veću jasnoću. Rasprave koje kruže u sredstvima društvenog priopćivanja ili tiskovinama pa čak i među službenicima Crkve kreću se od neobuzdane želje da se sve mijenja bez dovoljnog razmišljanja ili osnovanosti do stava koji teži riješiti sve primjenjujući opće norme ili izvlačeći pretjerane zaključke iz nekih teoloških razmišljanja.

3. Podsjećajući da je vrijeme važnije od prostora, želim potvrditi da ne treba sva doktrinarna, moralna ili pastoralna pitanja rješavati intervencijama učiteljstva. U Crkvi je, naravno, potrebno jedinstvo učenja i prakse, ali to ne isključuje različite načine tumačenja nekih vidova učenja ili nekih posljedica koje iz toga proizlaze. Tako će biti sve dok nas Duh ne uputi u svu istinu (usp. Iv 16, 13), to jest dok nas potpuno ne uvede u Kristovo otajstvo, kada budemo gledali sve njegovim očima. Osim toga, u svakoj zemlji ili kraju mogu se tražiti rješenja koja su više inkultuirana, pozornija na tradicije i mjesne izazove. Naime, »kulture su međusobno vrlo različite i svako opće načelo [...] treba biti inkultuirano ako se želi da se poštuje i primjenjuje«.

4. U svakom slučaju moram reći da je sinodalni hod nosio u sebi veliku ljepotu i pružio mnogo svjetla. Zahvalan sam za mnoge doprinose koji su mi pomogli u potpunosti sagledati probleme s kojima se susreću obitelji u cijelom svijetu. Razne intervencije sinodskih otaca, koje sam pozorno slušao, predstavljale su, da tako kažem, dragocjeni poliedar, koji čine mnoge opravdane zabrinutosti i iskrena pitanja. Zato sam držao uputnim sastaviti posinodalnu apostolsku pobudnicu u kojoj će biti sabrani doprinosi dviju nedavnih

sinoda o obitelji, pridružujući tome neka druga promišljanja kao pomoć za razmišljanje, dijalog i pastoralnu praksu i istodobno pomoći, poticaj i ohrabrenje obiteljima u njihovim svakodnevnim obvezama i izazovima.

5. Ova pobudnica poprima posebno značenje u kontekstu ove Jubilejske godine milosrđa. Ponajprije zato što predstavlja poziv kršćanskim obiteljima da cijene darove braka i obitelji i čuvaju ljubav snažnom i ispunjenom vrednotama kao što su velikodušnost, predanost, vjernost i strpljivost. Na drugome mjestu, jer pokušava sve potaknuti da budu znakovi milosrđa i blizine tamo gdje obiteljski život nije savršen ili u njemu nema mira i radosti.

6. Tekst započinje poglavljem nadahnutim Svetim pismom, koji daje odgovarajući ton. Polazeći od toga promatrat ću današnje stanje obitelji, kako bismo bili čvrsto utemeljeni u stvarnosti. Podsetit ću zatim na neke bitne vidove crkvenog učenja o braku i obitelji, čime se utire put dvama središnjim poglavljima posvećenim ljubavi. U nastavku ću istaknuti neke pastoralne pristupe koji nas mogu usmjeravati u izgrađivanju čvrstih i plodnih obitelji u skladu s Božjim naumom a jedno poglavje posvetiti ću odgoju djece. Zatim ću uputiti poziv na milosrđe i pastoralno razlučivanje onih stanja koja ne odgovaraju potpuno onome što Gospodin traži od nas te, na kraju, zaključiti kratkim crtama o obiteljskoj duhovnosti.

7. Zbog bogatih plodova dvogodišnjega sinodalnog razmišljanja u pobudnici se, na različite načine, obrađuju brojne i različite teme. To objašnjava njezinu neizbjegnu opsežnost. Zato ne preporučujem da se tekst čita površno i na brzu ruku. Obitelji i oni koji se bave obiteljskim pastoralom najveću će korist izvući ako budu dio po dio čitali strpljivo i oprezno ili ako budu u njoj potražili i posvetili pozornost onim dijelovima koji odgovaraju njihovim konkretnim potrebama. Vjerojatno je da će

se, primjerice, bračni parovi više prepoznati u četvrtom i petom poglavljju, da će se pastoralni djelatnici posebno zainteresirati za šesto poglavje, a da će svi osmo poglavje doživjeti kao izazov i poticaj na preispitivanje. Nadam se da će svatko, kroz čitanje, osjetiti pozvanim s ljubavlju se posvetiti životu obitelji, jer one »nisu problem, one su u prvom redu prilika«.

8. Biblija obiluje obiteljima, pokoljenjima, ljubavnim pričama i obiteljskim krizama, i to od prve stranice, gdje se pojavljuje obitelj Adama i Eve, sa svojim bremenom nasilja ali također snagom života koji dalje teče (usp. Post 4), pa sve do posljednje stranice, gdje promatramo svadbenu svečanost Zaručnice i Jaganjca (usp. Otk 21, 2.9). Dvije kuće koje opisuje Isus, sagrađene jedna na stijeni a druga na pijesku (usp. Mt 7, 24-27), predstavljaju bezbroj obiteljskih stanja koja svojom slobodnom voljom oblikuju njezini članovi, jer kao što piše pjesnik, »svaki je dom svjećnjak«. Uđimo sada u jedan od tih domova, pod vodstvom psalmista, pjesmom koja se dan-danas razliježe bilo na židovskom bilo na kršćanskome ženidbenom bogoslužju:

*Blago svakome koji se Gospodina boji,
koji njegovim hodi stazama!*

*Plod ruku svojih ti ćeš uživati,
blago tebi, dobro će ti biti.*

*Žena će ti biti kao plodna loza
u odajama tvoje kuće;
sinovi tvoji k'o mladice masline
oko stola tvojega.*

*Eto, tako će biti blagoslovjen čovjek
koji se Gospodina boji!*

*Blagoslovio te Gospodin sa Siona,
uživao sreću Jeruzalema
sve dane života svog!
Vidio djecu svojih sinova,
mir nad Izraelom! (Ps 128, 1-6).*

Hrvatska marijanska svetišta

Svetište Majke Božje od Krasna

Još od 13. stoljeća Majka Božja je nebeska zaštitnica Krasna.

Svetište Majke Božje u Krasnu u prošlosti je bilo najveće marijansko proštenište u Hrvatskoj. Imalo je više posjetitelja čak i od Marije Bistrice i Trsata.

Kako je Majka Božja postala nebeska zaštitnica Krasna i zašto ovo velebitsko svetište od davnih dana privlači veliki broj vjernika?

Gospa u cvijetu

Legenda o Majci Božjoj Krasnarskoj nastala je u 13. stoljeću, a govori o pastirima koji su, šetajući šumom, na jednom panju pronašli neobičan cvijet na kojem se ukazala slika Majke Božje. Pastiri su čudesni cvijet odnijeli u kapelicu, no cvijet je nestao i ponovno se pojavio na panju Nakon što se čudo ponovilo nekoliko puta, narod je shvatio Gospinu želju i na mjestu pronalaska cvijeta podigao žrtvenik i crkvu posvećenu Majci Božjoj. Jedna zanimljiva činjenica podupire ovu legendu, svetište je sagrađeno na nepogodnom i neravnom mjestu koje ljudi nikada ne bi sami odabrali za gradilište.

<http://www.serij.hr>

Čudesna ozdravljenja

Svetište Majke Božje od Krasna u prošlosti je bilo daleko poznato po čudesnim ozdravljenjima. U narodu su se prepričavale priče o slijepima, gluhim i nijemima koji su čudesno ozdravili nakon posjeta Majci Božjoj. Narodne priče kazuju da su se u dolini ispod crkve nalazile gomile štapova i štaka koje su hromi odbacili nakon što ih je Gospa izliječila. Majka Božja od Krasna pomagala je i u olujama na moru, sušama i brojnim drugim nevoljama.

Crkveni zbor u čast Velike Gospe

Majku Božju od Krasna svake godine posjeti oko 100.000 hodočasnika iz cijele Hrvatske, ali i šire. U Krasnu se stanovnici Primorja i Like od davnina okupljaju 15. kolovoza na crkveni zbor u čast Velike Gospe. Prije izgradnje prometnice hodočasnici su do svetišta mogli doći samo pješice, a veliki broj vjernika i danas uoči Velike Gospe tradicionalno pješači prema Krasnu. Vjernici iz Generalskog Stola prehodaju 105 kilometara, iz Gospića 60 kilometara, iz Senja 40 kilometara, a Otočca 25 kilometara kako bi se poklonili Majci Božjoj Krasnarskoj.

Tena Brnad, *Tjedan velebita: Gospa u cvijetu – legenda o Majci Božjoj od Krasna*, <http://likoclub.eu>

Mali vjeronaučni leksikon

Hebreji

Hebreji (hebrejski: עֲבָרִים ili עבריים - *Ibrim* ili *Ivrim*; latinski *Hebraei*, grčki *Eβραιοί*), nomadi koji su početkom drugog tisućljeća prije Krista selili iz Mezopotamije u druga područja, poglavito u današnji Izrael i Palestinu, prelazeći rijeku Eufrat (otuda hebr. ibri onaj koji prelazi).

U užem smislu Hebreji su potomci Abrahamovi. U širem smislu, naziv obuhvaća i njima sroдna plemena (Amonce, Edomce, Moabce). Biblijska genealogija ime Hebrej izvodi od praoca eponima Hebera, potomka Semova i Abrahamova pretka u šestom koljenu.

Abraham se naziva Hebrejom, kao i njegovi potomci u egipatskom sužanstvu.

U vrijeme Mojsija prevladava narodno ime Izrael, a nakon povratka iz babilonskog sužanstva naziv Judejci.

U rabinskoj literaturi Hebreji i Izraelci su istoznačni počasni naslovi.

U Novom zavjetu Hebreji su Židovi rođeni u Palestini koji govore hebrejskim jezikom.

<http://proleksis.lzmk.hr>

Homilija

Homilija, (grč. ὁμιλία: općenje, druženje) je u kršćanskoj Crkvi tumačenje događaja na vjerski način. Ovo tumačenje Božje riječi spada u jedne od prvih svećenikovih dužnosti. Poželjno je da traje najviše osam minuta, koliko slušatelj je prosječno koncentriran. Svećenik mora imati smisao za stvoriti sintezu poznavanjem Biblije i praćenjem medija da bi se moglo govoriti o aktualnim događajima, i ne improvizirati.

Korijeni homilije je judaistička praksa tumačenja Tore.

U starokršćanskim vremenima homilija je bila pobudno izlaganje vjerskih istina na jednostavan način radi kateheze odnosno širenja kršćanskog nauka. Njome se komentiralo i tumačilo biblijske tekstove koji se pročitalo u liturgijama.

Homilija je u kršćanskoj liturgiji obvezna od 4. stoljeća.

<https://hr.wikipedia.org>

Propovijed svetog Franje

Jednoga dana sveti Franjo, izašavši iz samostana, sretne brata Ginepra. Bijaše to prostodušan i dobar brat pa ga je sveti Franjo jako volio.

U susretu mu reče:

- *Dodi brate Ginepro, idemo propovijedati.*
- *Oče moj, odgovori ovaj, ti znaš da sam neuk. Kako ću ljudima propovijedati?*

No kako sveti Franjo bijaše uporan, pristao je.

Prošli su gradom moleći u šutnji za sve one koji su radili u trgovinama i po vrtovima. Smiješili su se djeci, osobito onoj najsironašnijoj. Sa starijima su popričali, pomilovali bolesnike, a nekoj ženi pomogli ponijeti vjedro s vodom.

Nakon što su nekoliko puta prošli gradom, sveti Franjo reče:

- *Brate Ginepro, vrijeme je da se vratimo u samostan.*
- *A propovijed?*
- *Pa propovijedali smo... odgovori svetac smiješeći se.*

Ako u džepu nosiš mošusov miris, ne trebaš to svima govoriti. Miris će govoriti umjesto tebe. Ti si najbolja propovijed.

Bruno Ferrero

NAŠI POKOJNI

SLAVKO KRZNARIĆ,

PU primorsko - goranska, Ogulin, 6. veljače 1992.

GORAN JURATOVAC,

PU zagrebačka, Zagreb, 6. veljače 1992.

IVAN URŠIĆ,

MUP, Zagreb, 3. veljače 1993.

MIROSLAV FABEĆIĆ,

PU zagrebačka, Velebit, 3.veljače 1993.

ANTON PLEŠA,

PU ličko - senjska, Velebit, 7.veljače 1993.

IVAN CAPAN,

PU zagrebačka, Zagreb, 7.veljače 1994.

PERO ĐUKIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Sisak, 8. veljače 1994.

POČIVALI U MIRU!